

Ne galybe, ne jėga, bet mano Dvasia, – skelbia Galybių VIEŠPATS (Zch 4,6)

2014 m. birželis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 6 (143)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

*Ateik, Šventoji Dvasia, pripildyk tikinčiųjų
širdis gerumo, uždek jose savo Meilės ugnį!*

Sekminės ir Konfirmacija

*Mieli parapijiečiai ir
gerbiami svečiai,*

birželio 8 d., sekmadienį, švenčiame dvigubą šventę – Sekminės ir Konfirmaciją. Sekminės yra diena, kai Dievo Malone gimė Krikščionių Bažnyčia, o Konfirmacija yra gražus žmonių paprotys, kai nauji nariai priimami į vietinę Bažnyčią – bendruomenę. Pastaroji šventė – Konfirmacija – yra tiesiogiai susijusi su Sekminių įvykiu visomis jo prasmėmis. Išgirskime, ką sako Dievo Žodis iš Laiško romiečiams 8 perskyrimo, nuo 1 iki 11 eilutės:

Dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje. Juk gyvybę teikiantis Dvasios įstatymas išvadavo tave iš nuodėmės ir mirties įstatymo. O ko įstatymas nepajėgė, nes jis buvo kūno nusilpnintas, tai įvykdė Dievas. Jis atsiuntė savo Sūnų nuodėmingo kūno pavidalu ir nuodėmei įveikti pasmerkė nuodėmę kūne, kad įstatymo reikalavimai išsipildytų mumyse, gyvenančiuose ne pagal kūną, bet pagal dvasią. Kurie gyvena pagal kūną, tie rūpinasi kūno reikalais, o kurie gyvena pagal dvasią – dvasios reikalais. Kūno siekimai veda į mirtį, o dvasios siekimai – į gyvenimą ir ramybę. Kūno siekimai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali paklusti. Kas gyvena kūniškai, negali patikti Dievui. Jūs nesate kūniški, bet dvasiški, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumyse. O kas neturi Kristaus Dvasios, tas

nebėra jo. Jeigu Kristus yra jumyse, tai kūnas, tiesa, marus dėl nuodėmės, bet dvasia – gyva dėl teismo. Jei jumyse gyvena Dvasia to, kuris Jėzų prikėlė iš numirusių, tai jis – prikėlęs iš numirusių Jėzų Kristų – atgaivins ir jūsų mirtinguosius kūnus savo Dvasia, gyvenančia jumyse.

Mums, vakariečiams, yra ganėtinai sunku suvokti teismo klausimo svarbą Artimųjų Rytų visuomenėje, kurioje asmens socialinė apsauga priklauso tik nuo jo šeimos, giminės ir genties požiūrio į gyvenimą. Kitaip sakant, nuo jų supratimo, kas yra teisinga, o kas neteisinga. Taip pat, tačiau dar rimčiau, aštriai buvo iškilęs teismo klausimas Izraelyje tarp

Jėzaus amžininkų. Atsiminkime, ką Dievo Žodis skelbia apie Jono Krikštytojo tarnavimą. Pas Joną atgailauti eidavo daug žmonių. Tačiau teismo klausimas neapsiribojo vien socialinio teisingumo prasmėmis. Izraelis – Dievo Sandoros tauta, turinti Įstatymą. Todėl klausimas apie Izraelio teismą turėjo ne tik socialinį pagrindą, bet ir giluminį, skausmingą tikėjimo rūpestį: ar tauta gali išpildyti Sandorą? Tautos vadovai, išminčiai, Rašto žinovai, paprasti žemdirbiai, padieniai samdiniai, gyvulių augintojai, žvejai ir muitininkai, kareiviai ir prostitutės ieškojo tiesos ir teismo.

Teisus aš ar ne? Jeigu neteisus, tai mano gyvenimas neteisingas, nepalaimintas, eina pro šalį kaip beprasmybė? Kam tada gyventi? Jeigu vadovai ir išminčiai neteisūs, tai kas

nukelta į 2 p. ►

Konfirmantės Vita, Gertrūda ir Rūta

laukia tautos ir krašto?

Rūpestį dėl tiesos gali ignoruoti tie, kurie teigia, jog „tiesos nėra“. Jėzus pats su tuo susidūrė :

Tuomet Pilotas jį paklausė: „Vadinasi, tu esi karalius?“ Jėzus atsakė. „Taip yra, kaip sakai: aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso mano balso“. Pilotas dar paklausė: „O kas yra tiesa?!“. Po šių žodžių jis vėl išėjo pas žydus ir tarė jiems: „Aš nerandu jame jokios kaltės.“ / Jn 18, 37–38/.

Pasaulis teigia, jog yra tik erdvė, jėga ir laikas. Tačiau, nepaisant to, mes trokštame tiesos ir teisingumo. „Ką darai, kur esi, kada grįši namo,“ – klausia tėvas ir mama vaiko. Klausia, nesvarbu koks vaiko amžius – gal vaikui dvidešimt metų, gal dar daugiau... Tai turi reikšmę, tai yra tiesa. Dievas savo Žodyje, Šv. Rašte, klausia mūsų: ką darai, žmogau, kur esi, kur eini, kada sugrįši?

Koks tavo atsakymas?

Galima sustyguoti savo troškimus, sunorminti ir sudėlioti į „lentynėles“ visus savo gyvenimo aspektus, galima bandyti slėptis už Įstatymo raidės. Visa tai yra „įstatymo darbai“, bet ne asmens atsakymas Dievui. O kur yra Įstatymas, ten yra ir Nusikaltimas. Šv. Raštas mums sako, jog ten, kur yra Nusikaltimas, ten ir Bausmė.

Dievas savo Žodyje klausia mūsų: ką darai, žmogau, kur esi, kur eini, kada sugrįši?

Koks tavo atsakymas? Ką mes galime atsakyti? Tik dūsauti...

Tačiau Sekminių dieną įvykęs stebuklas mus ir šiandieną gelbsti tiek asmeniniame gyvenime, tiek Dievo Žodžio Surinkime, padeda atsakyti į šį, pagrindinį, gyvenimo klausimą: ką darai, žmogau, kur esi, kur eini, kada sugrįši? Dievo meilė mums padeda, nes *...gyvybę teikiantis Dvasios įstatymas išvadavo tave iš nuodėmės ir mirties įstatymo*. Tai yra Sekminių žinia krikščionims, mums visiems.

Mielos konfirmantės, gyvenkite su šia Sekminių žinia, sekite Jėzumi Kristumi, ieškokite teisingumo ir pasikliaukite gyvybę teikiančia Šventąja Dvasia.

**Superintendentas
kun. Tomas Šernas**

Pasirinkęs laužą

Prisimenant Reformacijos pradininką čekų kunigą Janą Husą (1369–1415), mirusį kankinio mirtimi dėl Bažnyčios reformos ir čekų tautinio judėjimo

1415 metų liepos 6 d. ant laužo gyvas buvo sudegintas čekų reformatorius, Prahos universiteto rektorius, magistras, kunigas Janas Husas. Nuo šio įvykio kitais metais bus praslinkę 600 metų. Janas Husas Romos katalikų Bažnyčios visuotinio susirinkimo Konstancijoje buvo apkaltintas erezija, reikalauta išsižadėti savo įsitikinimų, jam atmetus šį reikalavimą, pasmerkta myriop sudeginant, o pelenai išbarstyti Reino upėje.

Janas Husas (ček. *Jan Hus*) gimė 1369 m. Husinece, Pietų Čekija. Mokėsi Prahos universitete. Baigęs jį laisvųjų menų magistro laipsniu, dėstė universitete, vėliau tapo dekanu. Du kartus (1402–1403 ir 1409–1410 metais) buvo išrinktas Prahos universiteto rektoriumi. Dirbdamas universitete, susipažino su anglų bažnyčios reformatoriaus Džono Viklifo veikalais, kurie jam padarė didelę įtaką. 1401 metais Janas Husas buvo iššventintas į kunigus ir nuo 1402 m. pamokslavo Prahos Betliejaus koplyčioje (prie kurios tuo metu buvo įsteigta lietuvių kolegija). Savo pamoksluose, kuriuos sakė čekų kal-

ba, kritikavo katalikų dvasininkiją, smerkė už prabangą, reikalavo iš esmės reformuoti Bažnyčią, smerkė indulgencijų pardavinėjimą, siūlė sekuliarizuoti bažnytines žemes. J. Husas į pirmą vietą kėlė žmogaus pamaldumą ir tyrą gyvenimą, tikėjimo pagrindu laikė Bibliją, o ne bažnytinius nutarimus, Bažnyčios pamaldų liturgijoje svarbiausiu laikė pamokslą, kurį manė būtina sakyti gimtąja – čekų kalba.

J. Huso pamokslai susilaukė plataus atgarsio visuomenėje, o tai sukėlė Katalikų Bažnyčios vadovų pasipiktinimą. Romos popiežius ir Prahos arkivyskupas ne kartą griežėsi baudžiamųjų sankcijų prieš J. Husą. 1410 metais jis buvo atskirtas nuo Bažnyčios.

Iš pradžių J. Husą palaikė Čekijos karalius Vaclovas IV, tačiau, kai jis pasisakė prieš prekyvą indulgencijomis, iš kurio turėjo pajamų ir pats karalius, J. Husui buvo įsakyta išvykti iš Prahos. Keliaudamas po Pietų, vėliau po Vakarų Čekiją, gyvendamas kaime, J. Husas tęsė literatūrinę veiklą ir nepaliovė pamokslavęs.

Paminklas Janui Husui Prahos centre

J. Huso reikšmingiausias veikalas yra „Apie bažnyčią“ (De ecclesia, 1413). Jame Bažnyčią apibrėžė kaip Kristaus kūną, o vienintelis jos valdovas – Kristus. J. Husas gynė tradicinę dvasininkijos autoritetą, tačiau mokė, kad tik Dievas gali atleisti nuodėmes. Buvo įsitikinęs, kad nei popiežių, nei kardinolų sugalvotos doktrinos negali prieštarauti Šv. Rašto mokymui, ir krikščionis neturi paklusti iš esmės klaidingiems jų nurodymams. Jis smerkė dvasininkijos korupciją ir kritikavo atvaizdų garbinimą, tikėjimą stebuklais bei keliavimą į prietaringas piligrimystes, pasisakė už Komuniją abiem – duonos ir vyno – pavidalais.

1414 metais Janas Husas buvo iškviestas į Konstanco Bažnyčios susirinkimą pasiaiškinti dėl savo veiklos ir pažiūrų. Nors imperatorius Zigmantas I užtikrino jo asmens saugumą, vos atvykęs į Konstanca J. Husas buvo suimtas ir apkaltintas erezija. Bažnyčios susirinkimas reikalavo, kad jis atsisakytų savo pažiū-

rų, bet J. Husas atmetė šį reikalavimą. Pirmasis teismas prasidėjo 1415 m. liepos 5 d. Rengiantis šiam teismo procesui J. Husas buvo perkeltas į pranciškonų vienuolyną, kuriame jis ir praleido paskutines savo gyvenimo savaites. Jam buvo pasiūlyta pripažinti savo nuodėmes ir išsižadėti savo doktrinų – daugelis kaltinimų buvo iš viso išgalvoti. Husas sakė, kad jis atsakys už padarytas klaidas, jei jos bus įrodytos laikantis Biblijos tiesų. Husas norėjo teisingo teismo jam ir prašė daugiau laiko, kad galėtų įrodyti savo pažiūras. Tačiau jam nebuvo leista nuodugnai išdėstyti savo įsitikinimų ir įrodyti jų teismą.

Janui Husui nuosprendį – sudeginti gyvą ant laužo – paskelbė Katedros susirinkimo Tarybos nariai.

Prieš pat įvykdant mirties bausmę imperinis maršalas fon Pappenheimas paprašė J. Huso išpažinti savo nuodėmes ir taip išsaugoti gyvybę, tačiau Husas atsisakė tai padaryti, pasakęs: *Dievas yra mano liudininkas, dėl kurio aš nemaniau, kad mane ne-*

teisingai apkaltins. Giesmės tiesoje, kurią aš parašiau, ja meldžiausi ir iš jos pamokslavau, aš mirsiu šiandieną su palaima.

Nuosprendis buvo įvykdytas Konstanco 1415 m. liepos 6 dieną: Janas Husas buvo sudegintas gyvas, o pelenai išpilti į Reino upę.

Iškovojuši nepriklausomybę dėkinga čekų tauta pastatė jam paminklą Prahos centre. Ant postamento iškaltas įrašas: *Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką. Jis stengėsi įgyvendinti Šv. Rašo tiesas gyvenime ir pats savo gyvenimu ir mirtimi iki galo įvykdė savo žodžius: „Ieškok tiesos, klausykis tiesos, mokykis tiesos, mylėk tiesą, klabėk tiesą, gink tiesą iki mirties“.*

Parengta pagal:
Krikščionybės istorija, 2000;
Filosofijos istorijos chrestomatija. Renesansas, I t., 1984;
Zenonas Byčinskis. Janas Husas, 1970
Evangelikų Bažnyčios kalendorius, 1969

Sekminių pamaldos Panevėžyje

Birželio aštuntoji – Sekminės.

Šią šiltą ir saulėtą sekmadienio popietę į bažnyčią pirmieji susirinko parapijos choristai. Pasikartojome giesmes, papuošėme bažnyčią berželių šakelėmis, bijūnų, jazminų žiedais, sustojome prie presbiterijos bendrai nuotraukai ir laukėme atvykstant parapijos administratoriaus kunigo Raimondo Stankevičiaus, kuris pas mus skubėjo po šventinių Sekminių pamaldų iš Biržų.

Pamažu bažnyčia prisipildė parapijiečių. Pamaldos prasidėjo giesme „Balti žiedai“, kurią, kunigui žengiant į presbiteriją, sugiedojo parapijos choristai.

Po Dievo Žodžio skaitinių ir kunigo pasakytos nuoširdžios ir pamokančios homilijos buvo dalijama Viešpaties Vakarienė.

Pamaldoms atitinkamą nuotaiką sukūrė parapijos choras, vadovaujamas vargonininko Žyginto Anilionio.

Po pamaldų kunigas susitiko su būsimosiomis konfirmantėmis Dievo

Žodžio mokymui.

Kaip senais pirmųjų krikščionių laikais, parapijiečiai paruošė agapę. Tai graži prasminga žmonių bendravimo tradicija. Agapės metu buvo aptariamas kapinių švenčių organizavimas mūsų parapijoje, taip pat Konfirmacijos šventė ir kiti klausimai.

Labai greitai prabėgo tos džiaugsmingos valandos bažnyčioje. Palinkėję vieni kitiems Dievo palaimos, skirstėmės į namus.

Nuotraukose – pamaldų įsimintinos akimirkos.

P. Griciūniėnė

Sekminės ir Konfirmacija Vilniuje

Birželio 8 dieną Vilniaus ev. reformatai ir svečiai rinkosi į išskirtines pamaldas švęsti nuostabią šventę – Sekmines su Viešpaties Vakariene ir Konfirmacija.

Pamaldos prasidėjo Šv. Rašto ištraukų skaitymu – tai atliko konfirmantės Gertrūda Šernaitė, Rūta Vėbraitė ir Vita Ickė. Pamaldų liturgiją vedė ir pamokslą sakė gen. superintendantas kun. Tomas Šernas.

Visą laiką žmogus ieško tiesos, nepaisant to, ar jis tikintis ar ne. Tai yra kažkokia tiesos dalis. Biblijoje Dievas klausia Adomo, pasislėpusio nuo Jo Edeno sode: „Kur Tu esi, Adomai? Kada grįši namo?“. „Ar yra tiesa?“ – klausia Jėzaus Kristaus Pilotas, prieš Jį nukryžiuodamas. Ir koks galėtų būti atsakymas...

Žydai parašė įstatymus ir juose, atrodo, galėtų slypėti tiesa. Jų laikydami galėtume būti išganyti. O Jėzus Kristus davė visai kitą atsakymą. Jis kalbėjo apie Meilę, Meilę Priešui.

Koks Tavo asmeninis atsakymas, kai Dievas klausia tavęs: „Kur Tu esi, ko Tu nori, kada grįši namo?“.

Jėzus davė tokį atsakymą per savo mirtį, Šventąją Dvasią. Atsakymas slypi ne Įstatyme, o Meilėje... Dievas mums siunčia pagalbą per Jėzų Kristų ir Šventąją Dvasią.

„Ne galybe, ne jėga, bet mano Dvasia, – skelbia Galybių Viešpats (Zacharijo 4,6). Amen.“ – šiomis Šv. Rašto mintimis baigė pamokslą gen. superintendantas kun. Tomas Šernas.

Tą dieną ne vienas, buvęs bažnyčioje, jaudinosi ne mažiau už konfirmantes – Gertrūdą, Rūtą ir Vitą. Daugelis, nepaisant amžiaus, nusikėlė mintimis į prisiminimus apie savo Konfirmaciją, nes šis įvykis – nepamirštamas. Po Konfirmacijos šios trys jaunuolės pirmą kartą gyvenime priėmė Viešpaties Vakarienės sakramentą.

Šventines pamaldas labai papuošė parapijiečių Rasos Šernienės, Aukšės Tamariūnienės, Zigmo Klimaševskio, Damjano Finer atliekami muzikos kūriniai. Taip pat pasibaičius pamaldoms nuostabų trumpą koncertą – sveikinimą jaunosioms konfirmantėms surengė Birutė ir Henrikas Barauskai bei Mirga Liu-

dvika Liekytė, jautriai padainavusi nepamirštamą „Aleliują“. Rasa Šernienė, Aukšė Tamariūnienė ir svečias, jaunas muzikantas Julius Jonušas muzikos garsais suvirpino ne vieno klausytojo širdį.

Parapijos namuose po pamaldų vykusioje agapeje dar ilgai netilo sveikinimai ir palinkėjimai konfirmantėms.

Centre 2012 metų konfirmantės seserys Danutė Kavaliauskienė ir Genutė Mikalajūnienė su dukra Meda

Viktorija Liauškaitė

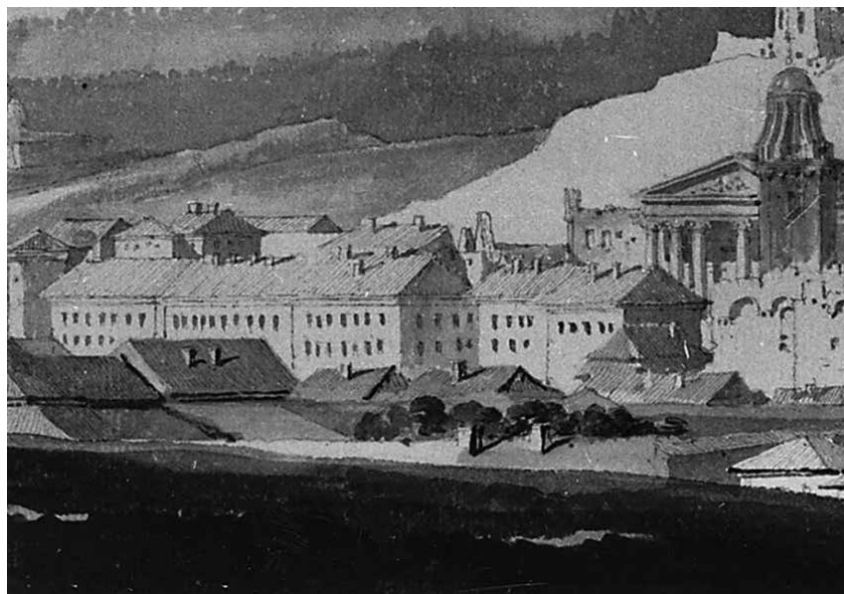

Valdovų rūmuose – mokslinė konferencija apie Radvilų rūmų ateitį

Birželio 12 d., Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės valdovų rūmuose vyko mokslinė konferencija „Radvilų rūmai Vilniaus Žemutinėje pilyje“. Mikalojaus Radvilos Rudojo rūmų Vilniaus Žemutinėje pilyje statybų pradžios 470 metų sukakčiai ir rezidencijos savininko mirties 430-osioms metinėms skirtame renginyje mokslininkai apibendrina archeologinių tyrimų rezultatus ir architektūrinius duomenis, diskutavo apie šios Vilniaus Žemutinės pilies teritorijos ateities perspektyvas. Konferencijoje dalyvavo istorikai, kultūros, architektūros, dailės istorijos, archeologijos ir kitų sričių tyrinėtojai, muziejininkai ir plačioji kultūros visuomenė. Taip pat, nepaisant vasaros atostogų, renginyje buvo smagu sutikti ir kelis ev. reformatus, neabejingus mūsų valstybės istorijai.

„Ne vieną dešimtmetį istorikai vykdė Radvilų giminės tyrimus, archeologai kasinėjo Biržų, Dubingių, Vilniaus rezidencijų teritorijose, o rastos žymiausių Radvilų laidojimo vietos Dubingiuose buvo tikra istorijos sensacija. Matyt, mažai kas šiandien galėtų pasakyti, kiek iš viso Radvilos turėjo rezidencijų. Pasirodo, kad vien Vilniuje jų buvo net devynios. Konferencijoje analizavome įvairius mokslinius aspektus, kartu mėginome atsakyti į klausimą, kodėl ir kaip Radvilos, pačiame Vilniuje ir jo centre turėję ne vienerius rūmus, statėsi dar vieną rezidencijos pobūdžio statinį Vilniaus Žemutinės pilies teritorijoje, šalia Valdovų rūmų“, – teigė vienas iš mokslinės konferencijos iniciatorių, Valdovų rūmų muziejaus Mokslinių tyrimų centro vedėjas Gintautas Striška.

Pasak jo, rengti mokslinę konferenciją iš esmės paskatino reikšmingos datos – Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės didiko Mikalojaus Radvilos Rudojo mirties 430-osios metinės bei Radvilų rūmų statybų pradžios 470 metų sukaktis. Be to, siekdami kuo plačiau paskleisti naujausius tyrimų duomenis ir kuo

Nuotr. paimta iš www.valdovurumai.lt

didesnę visuomenės dalį paskatinti domėtis savo krašto istorija, su Radvilomis susijusiose vietose įsikūrę muziejai vykdo „Radvilų kelio“ muziejinę programą, vienijančią Radvilų rezidencijas buvusioje Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės teritorijoje.

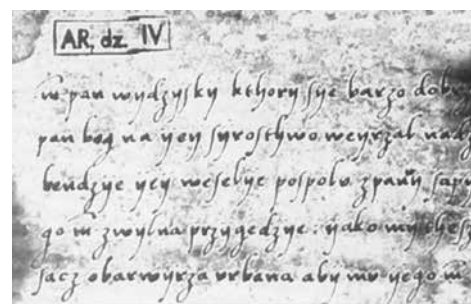
Mokslinėje konferencijoje analizuoti istoriniai duomenys apie Radvilų giminės valdas Vilniaus Žemutinėje pilyje, apibendrinti archeologiniai tyrimų rezultatai ir architektūriniai duomenys. Taip pat pristatytos su minėtais rūmais susijusios istorinės asmenybės, pristatyta Vilniaus Žemutinėje pilyje buvusių Mikalojaus Radvilos Rudojo rūmų ansamblio atkūrimo ir pritaikymo šiuolaikinėms kultūros reikmėms galimybių vizija – Valdovų rūmų muziejaus Edukacijos, mokslinių tyrimų ir lankytojams atvirų saugyklų centro įsteigimo projektas.

Apie visa tai pranešimus skaitė: prof. dr. Raimonda Ragauskienė (Lietuvos edukologijos universitetas, Lietuvos istorijos institutas) tema „Žymiausi Radvilų giminės atstovai ir jų reikšmė Lietuvai“, Vida Povilauskaitė (Projektavimo ir restauravimo institutas) – „Radvilų rūmų atkūrimo vizija ir atkūrimo metodo taikymo problemos“.

dr. Kazys Napoleonas Kitkauskas – „Radvilų rūmai prie Gedimino kalno – ne vien didikų rezidencija“ bei kiti.

Planuojama konferencijoje skaitytus pranešimus išleisti atskiru leidiniu.

Parengė Viktorija Liauškaitė pagal Nacionalinio muziejaus Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės valdovų rūmų informaciją

Šventė Vilniuje „ŠEIMA – GYVYBĖS LOPŠYS“

Birželio 1 d. Vilniuje pirmą kartą įvyko ekumeninė šventinė eisena „Šeima – gyvybės lopšys“, kurią drauge organizavo keturios Lietuvos Bažnyčios: Katalikų, Stačiatikių, Evangelikų liuteronų ir Evangelikų reformatų.

Nepaisant nuo pat ryto nesiliaujančio lietaus, į šventę buvo susirinkę per 2000 dalyvių.

Kolona, suformuota prie Lietuvos Respublikos Seimo, žygiavo Gedimino prospektu, per Katedros aikštę, Pilies gatvę į Rotušės aikštę. Joje žengė įvairių krikščioniškų organizacijų žmonės, minėtų konfesijų kunigai, vienuoliai, taip pat pavienės šeimos ir asmenys, politikai (R. Dagys, M. Adomėnas). Žmonės susirinko ne tik iš Vilniaus, bet atvyko ir iš Kauno, Trakų, Šiaulių, Kaišiadorių, Panevėžio, Marijampolės, Telšių. Šventėje talkino 80 savanorių.

Koloną vedė pučiamųjų orkestrai: „Santara“ ir Karinių oro pajėgų. Bažnytines giesmes giedojo Stačiatikių bažnyčios choristai. Kai kur skambėjo lietuvių liaudies dainos. Eisenos dalyviai žygiavo nešini savo organizacijų atributika, plakatais, kviečiančiais vertinti šeimą ir gyvybę, spalvotais balionais. Šeimos su vaikais, bendruomenių, organizacijų nariai susirinko švęsti drauge Vaikų gynimo dieną bei Tėvo dieną ir taip liudyti pasauliui, kad šeima yra gyvybės lopšys.

Šventėje dalyvavo visų organizavusių Bažnyčių atstovai. Vilniaus arkivyskupas metropolitas, sveikindamas susirinkusius, sakė: „Ačiū, kad dalinatės džiaugsmu, kuris yra šeima. Svarbu, kad mes išmoktume dalintis tuo džiaugsmu, bet taip pat ir liudyti vieni kitiems, kokį džiaugsmą mes turime. Jei mes tą darysime, tai būsim pasiruošę, kai ištiks kokie nors pavojai, grėsmės, ir apginti tą džiaugsmą – šeimą. Tai yra mūsų tautos ir valstybės pamatas ir brangenybė.“

Lietuvos stačiatikių arkivyskupijos kancleris kunigas Vitalijus Mockus kalbėjo: „Linkiu visiems,

kad sužydėtų meilė. Kiekvienoje šeimoje ji taip žydėtų, kad vaikai visuomet atsimintų Dievo įsakymą „Gerbk savo tėvą ir motiną“, ir, kad tėvai atsimintų, jog jų maldos stiprina namus. O kada meilė žydi, tada visai kitokia nuotaika šeimoje: tada anyta tampa geriausia drauge, tada iš uošvienės išvažiuodami liūdime, kad taip trumpai paviešėjome, – tada meilė žydi.“

Evangelikų liuteronų vyskupas Mindaugas Sabutis priminė, kad Biblijoje sakoma „Kai vaikai paklaus, pasakyk“. Taip Dievas liepė perduoti žinią apie Jį ateities kartoms. Vyskupas tęsė: „Taigi ir mes šiandieną esame atėję čia, todėl, kad kažkas mums kažkada pasakė. Mes žinome, kas yra gera ir kas yra bloga todėl, kad buvo šalia plakančios širdys ir gyvi protai, kurie mums pasakė, perdavė tai. Bet kartu mums svarbu perduoti tą žinią ateities kartoms ir tam yra namai ir šeima – pirmoji Bažnyčia. Linkiu mums visiems, kad mes tą pašaukimą išpildytume, ir, kai vaikai klaus, o ir kai vaikai neklaus, perduotume tai,

kas yra svarbiausia ateities kartoms.“

Lietuvos evangelikų reformatų generalinis superintendentas kun. Tomas Šernas palygino, kad apie vienybę kalbėti yra tas pat, kaip kalbėti apie orą: „Norime, kad būtų geras oras, bet yra blogas. Taip ir mūsų vienybė: norime, kad būtų gerai, bet yra kaip yra. Mūsų tikslas – būti jautriems, kad mūsų oro daugiau niekas negadintų. Žiūrėkime, kad nesuardytų mūsų vienybės, kuri kaip oras mums kvėpavimui reikalinga, visokie politikai ar kiti žmonės, nes Šv. Raštas sako: nebėra nei vergo, nei laisvojo, nei graiko, nei skito, bet viskas yra Kristuje. Saugokime savo vienybę ir siekime jos stipresnės“.

Šventė „Šeima – gyvybės lopšys“ organizuota kaip teminių – Šeimos metų dalis.

Parengta pagal www.bernardinai.lt ir Facebook'o *Šeima-gyvybės lopšys* informaciją

Evgenios Levin nuotrauka

Jurbarke nuskambėjo evangeliška Giesmių giesmelė

Gegužės 10 d. Lietuvos evangeliškos bažnytinės muzikos sandrauga (LEBMS) ir Jurbarko ev. liuteronų parapija surengė jau dvidešimt antrąją evangelišką *Giesmių giesmelę*. Šventė, kasmet vykstanti vis kitame mieste ir vis kitoje parapijoje, pritraukia vaikų ir jaunimo chorų bei ansamblių iš visos Lietuvos. Šiais metais dalyvavo ir svečiai iš Latvijos, todėl ši šventė jau tapo lyg ir tarpautine. Iš viso buvo atvykę per 150 dalyvių ir dar apie 50 juos lydinių asmenų. Renginys šiais metais sutapo su Motinos diena, jo tema buvo „Muzika – tai angelų kalba“.

Jurbarko naujojoje ev. liuteronų bažnyčioje vaikų ir jaunimo šventė vyko pirmą kartą. Bažnyčia duris atvėrė tik 2010 metais, nes senasis bažnyčios pastatas, statytas 1890 m., sovietmečiu buvo nacionalizuotas ir paverstas gyvenamuoju namu. 1989 metais atsikūrusi parapija nebeatgavo senojo pastato, teko pradėti naujojo statybą. Energingo kunigo Mindaugo Kairio dėka dabar Jurbarkas vėl turi puošnią, erdvią liuteronų bažnyčią, gaudžia ir nauji vargonai.

Šventę sveikinimo žodžiu pradėjo Jurbarko parapijos kunigas Mindaugas Kairys, o įžiebtį *Giesmių giesmelės* simbolį buvo pakviesta šventės organizatorė, LEBMS valdybos pirmininkė Laura Matuzaitė-Kairienė kartu su sūnumis Matuku ir Pauliumi. Po bendros „Mielas jaunime“ giesmės į susirinkusiuosius kreipėsi Lietuvos ev. liuteronų Bažnyčios vyskupas Mindaugas Sabutis. Šventės dalyvius nuoširdžiai pasveikino svečias iš Vokietijos Lothar Mohn,

Hanoverio bažnytinės muzikos direktorius, kuris šiuo metu atstovauja Vokietijos bažnyčios muzikų draugijos paramos grupei, besirūpinančiai bažnytinės muzikos lavinimui, ypač buvusiose Rytų šalyse.

Atsižvelgiant į šventės temą, dalyviams buvo parodytas Šilutės rajono Saugų jaunimo teatro aktorių vaidinimas „Angelų pasaka – Vakare, tamsiai mėlyna“. Spektaklio režisierė – Laura Šakurskytė-Žilinskienė.

Po jų debiutavo Jurbarko ev. liuteronų parapijos duetas – mažieji broliukai Matas ir Paulius Kairiai (mokytoja – mamytė L. Matuzaitė-Kairienė), puikiai sugiedoję giesmelės „Baltas angelėlis“ ir „Jėzau mielas, noriu būti“. Giesmių renginyje debiutavo ir dar vienas – vilniečių duetas. Broliukas ir sesutė, Jonukas ir Elzytė Sabučiai, skambiais balseliais nustebino klausytojus ir pelnė gausius apdovanojimus. Jų mokytoja – mama Vilma Sabutienė, o gitara jiems pritarė tėtis – vyskupas Mindaugas Sabutis. Mažosios solistės Gabrielė Štaraitė ir Kotryna Žemaitytė iš Klaipėdos parapijos vaikų ansamblio irgi susilaukė žiūrovų skambių plojimų.

Dvi liaudies melodijas atliko Lietuvinkų bendrijos „Mažoji Lietuva“ vaikų folkloro ansamblis „Vorusnėlė“, vadovaujamas prof. Dalios Kiseliūnaitės. Iš Šilutės rajono Žemaičių Naumiesčio parapijos buvo atvykę net du ansambliai: Gimnazijos Degučių skyriaus vokalinis ansamblis, vadovė Vanda Marozienė, ir Virginijos Rupainienės vadovaujamas gimnazijos vokalinis ansamblis.

Šventėje grojo Plikių ir Dovilų parapijų vaikų ir jaunimo ansamblis bei pučiamųjų instrumentų orkestras, kuriems vadovauja nepailstantis muzikantas, kunigas Liudas Fetingis.

Klausytojus puikiais, jaunatviškais balsais sužavėjo Pagėgių parapijos merginų ansamblis, vadovaujamas Evelinos Norkienės, ir Saugų ev. liuteronų parapijos ansamblis, vadovaujamas Vidos Vytuvienės. Į šventę taip pat atvyko ir Natkiškių

bei Katyčių ev. liuteronų jungtinis 14 jaunuolių ansamblis, vadovaujamas Dalios Kriščiūnienės, pelnęs klausytojų pagyrimus drąsiu giedojimu ir puikiu gitarų skambesiu.

Gausiais apdovanojimais buvo sutikti ir svečiai iš Latvijos – Ogrės evangelikų liuteronų parapijos jaunimo ansamblis, vadovaujamas Raimondo Alpės.

Šventę vainikavo 30-ties chorių – šeiminkų jurbarkiškių bei kaimyninės Skirsnemunės parapijos – jungtinis jaunimo choras, vadovaujamas Evelinos Tamošaitytės.

Deja, ir šių metų evangeliškoje Giesmių giesmelės šventėje neišvydome ir neišgirdome reformatų vaikų ar jaunimo.

Kitais metais – 2015 m. gegužės antrąją savaitgalį – Giesmių giesmelei pakvies Batakių ev. liuteronų parapija. Vilkimės, kad joje po kelerių metų pertraukos išgirsime ir reformatų jaunimo ar vaikų balsus...

„V.r.ž.“ inf.

Tradicinė Lietuvos evangelišku bažnytinių chorų bei ansamblių Giesmių šventė

Lietuvos evangeliškos bažnytinės muzikos sandrauga (LEBMS) ir Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčia (LELB), minėdama kunigo Kristijono Donelaičio 300-ųjų gimimo metinių sukaktį ir LELB vyskupo Jono Viktoro Kalvano senj. 100-ąsias gimimo metines, 2014 m. birželio 7 d. sukvietė į Vilnių, į tradicinę evangeliškujų bažnyčių suaugusiųjų chorų ir vokalinių ansamblių „Giesmių šventę“.

Šventė prasidėjo ne visai tradiciškai, be dalyvių eisenos. Garbė pradėti šventę buvo suteikta vargonininkei Jūratei Lansbergytei ir fleitininkui Vytautui Oškiniui.

Į Vilniaus liuteronų bažnyčioje gausiai susirinkusius svečius ir choristus psalmininko Dovydo žodžiais kreipėsi LELB vyskupas Mindaugas Sabutis. Jis priminė, kad šie metai paskelbti K. Donelaičio metais, todėl Giesmių šventėje daugiausia skambės XVII–XVIII a. giesmės, kurias giedojo ir „Metų“ autoriaus apdainuoti būrai. Taip pat šiais metais minimos ryškiausios antrosios

XX a. pusės Liuteronų Bažnyčios asmenybės – vyskupo Jono Viktoro Kalvano 100-osios gimimo metinės. „Kas jį pažinojo, atsimena, su koku užsidegimu jis kalbėjo apie tikėjimą, uždegdamas ir kitų širdis. Jei ne jis, neturėtų Liuteronų Bažnyčia nei giesmyių, nei šių giesmių švenčių nebūtų. Dar daug ko neturėtų Bažnyčia. Jis darė viską, kad išsaugotų Bažnyčią sovietų laikais. Jo rūpesčiu ir pritarimu vyko atkuriamieji Bažnyčios darbai“, – sakė vyskupas.

Po jungtinio choro pagiedotų visuotinių giesmių „Šventas, šventas, šventas“ ir „Gyvenimą pašlovintą“ iš Mažvydo – B. Vilento giesmyno aranžuotą B. Skirsgilo, kiekvienas choras iš savo repertuaro atliko pasirinktą chorinį kūrinį ar giesmę, atitinkančią K. Donelaičio laikus ir atspindinčią to laikotarpio dvasią.

Tarp giesmių Nidos, Rusnės, Juodkrantės ev. liuteronų parapijų kunigas Jonas Liorančas įtaigiai skaitė ištraukas iš K. Donelaičio poemos „Metai“.

Jungtiniam chorui diriguoja Janina Pamarnackienė

Jungtinis choras

Chorų pasirodymus pradėjo Vilniaus ev. liuteronų parapijos jaunimo choras „Adoremus“ (vad. Renata Moraitė), sugiedojęs „Dvasia, Viešpaties, ateik“.

Jungtinis Klaipėdos ev. liuteronų parapijos ir Klaipėdos vokiečių bendrijos mišrus choras, diriguojant Ingai Pakalniškienei, atliko Johno Darwallo „Šlovė Karaliui mūsų“ ir B. Mansello Ramsejo „Melstis pasitikint“. Ši giesmė mums, reformatams, pažįstama iš kelionės į Baltarusiją – ją gieda ir Minsko reformatų parapija („Naš milasėrny Bog, sily nam daj“).

Vilniaus ev. liuteronų bažnyčios choras (vadovė A. Saldukienė) atliko Valterio Banaičio „Kaip niekingas, prapuolingas“. Jungtinis Žemaičių Naumiesčio, Pagėgių, Šilutės ev. liuteronų parapijų choras, diriguojamas Valterio Matulio, jautriai pagiedojo Manfredo Siebaldo „Eik malonėj Dievo“, Oscaro Ahnfeldo „Kiekviena diena“ ir Valterio Banaičio „Krikščionie, kelkisi kovon“.

Tauragės M. Mažvydo ev. liuteronų parapijos choras, diriguojant choro vadovei ir bažnyčios vargonininkei Tatjanai Kalvanienei, sugiedo seną lietuvių giesmę – Merkelio Švobos „Aš linksminuos ir siela džiaugsma gavo“.

Vilniaus reformatų choras „Giesmė“, vad. Janinos Pamarnackienės, pagiedojo „Prūsų padėkos giesmė“,

o kartu su „Pagirių dainorių“ choru – lietuvių liaudies giesmę, harm. R. Šliužinsko, „Tave mylėsiu“ ir, pritariant kanklėmis Rasai Mockunienei, taip pat lietuvių liaudies giesmę, harm. M. Genio, „Kur tiktai aš vaikštinėju“. Vilniaus reformatų chorui „Giesmė“ jau ne vienerius metus Giesmių šventėje atstovauti reformatams padeda „Pagirių dainoriai“, kurie taip pat gražiai antrina reformatų chorui giedant šventinėse pamaldose, koncertuojant išvykose.

„Giesmės“ ir „Pagirių dainorių“ chorų vadovei Janinai Pamarnackienei buvo patikėta diriguoti jungtiniam chorui, atliekančiam tradicinę giesmių švenčių giesmę „Pranaše didis“ (ž. J. Neanderio, mel. liaudies, harm. V. Storostos Vydūno). Jos platiems mostams paklūsęs didžiulis choras galingo gaudesio pripildė visą bažnyčią – iki balkonų, o gal ir iki dangaus...

Šventė baigėsi visuotine Liudviko van Bethoveno giesme „Padangės giria“, kurią atliekant dirigavo nepamainoma Giesmių šventės organizatorė, LEBMS valdybos pirmininkė Laura Matuzaitė-Kairienė. Po LELB vyskupo M. Sabučio palaiminimo šventėje dalyvavusių chorų vadovams, vargonininkams, organizatoriams buvo įteikti padėkos raštai, gėlės.

Už puikiai surengtą šventę daly-

Laura Matuzaitė-Kairienė

viai dėkingi Vilniaus ev. liuteronų parapijai, jos administratoriui Gintarui Šiaudiniui, atlikusiam milžinišką organizacinį darbą.

Sutrumpinta iš www.choras.lt

Vicesuperintendente kun. Rimo Mikalausko vizitas Amerikoje

Amerikos jungtinės reformatų presbiterionų Bažnyčios (Associate Reformed Presbyterian Church) kvietimu 2014 metų birželio 6–14 dienomis Lietuvos evangelikų reformatų vicesuperintendentas kun. Rimas Mikalauskas, atstovaudamas Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčiai, buvo išvykęs į Jungtines Amerikos Valstijas ir lankė minėtos Bažnyčios parapijas, dalyvavo Sinodo suvažiavime Bonclarkeno konferencijų centre.

Amerikos jungtinė reformatų presbiterionų Bažnyčia (AJRPB) – viena iš nedidelių, bet seniausių Reformatų ir Presbiterionų Bažnyčių ir yra koncentruota daugiausia vienoje geografinėje teritorijoje – Pietų ir Šiaurės Karolinos valstijose, tačiau jos parapijų yra visoje JAV bei Kandoje. Bažnyčia jungia apie 40 000 tikinčiųjų, tvirtai laikosi reformatų konfesinių raštų – presbiterionų Vestminsterio tikėjimo išpažinimo

knygos (1647) bei Didžiojo ir Mažojo katekizmų. Bažnyčia pasižymi aktyvia misine veikla ir visuomeniniu bei teologiniu konservatyvumu, gyvu tikėjimu. Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorija priėmė sprendimą pakviesti į Lietuvą AJRPB dvasininką bendrai ilgalaikiai dvasinei tarnystei. Šiam tikslui į Lietuvos evangelikų reformatų Sinodą Birzuose atvyksta svečias kunigas Frank van Dalen. Šios Bažnyčios kelių delegacijų vizitai Lietuvoje numatyti šių metų rugsėjo ir spalio pabaigoje.

InfoRef.lt

Gyvų tropinių drugelių paroda

Vingio parko estrados priestate vasaros pradžioje mėnesiui buvo apsigyvenę tropiniai drugeliai. Būtent – apsigyvenę, nes ten jie ritosi iš kokonų, dėjo kiaušinėlius, maitinosi ir savo spalvingais, įmantrių raštų sparneliais džiugino ir žilpino apsilankiusiųjų parodoje akis...

Vilniaus reformatų senjorai, aplankantys visas naujausias parodas, nepraleido progos ir šį kartą. Ne tik vaikams, bet ir senjoroms buvo į ką paganyti akis. Stebėjomės šių gamtos – tiksliau Aukščiausiojo – trapių

kūrinėlių apdaro spalvų deriniais, subtiliais raštais. Parodos organizatorės papasakojo apie margasparnių gyvenimo periodus: kiaušinėlis, vikšrelis, lėliukė kokone ir galiausiai – gražuolis drugelis, tik, deja, ši – paskutinė – gyvenimo stadija kai kuriems skrajūnėliams trunka vos keletą valandų, kitiems – irgi tik iki kelių mėnesių, kuomet jie turi spėti pasimaitinti, susirasti porą, padėti kiaušinėlius...

Ir kaip iškęsti nenusifotografavus gražuolio drugio artumoje...

D. Gudliauskienė

Buikų kaimą aplankė... Donelaitis

Gaivų gegužės 25-osios vakarą Buikų kaimą juosiančio Merkio pakrančių krūmynuose prasidėjus didžiajam lakštingalų koncertui ir įkaitusią žemę pamažu gaubiant rūko širmai Aurelijos ir Dano Arlauskų kieme skambėjo lietuviškojo hegzometro kūrėjo, didžiojo šių metų jubilato Kristijono Donelaičio kūryba. Lietuviškai rašytos pasakėčios „Aužuols gypelnys“, „Rudikis jomarkininks“, „Šuo Didgalvis“, „Pasaka apie šūdvalį“... Taip pat Donelaičio laiškų fragmentai.

Susirinkusiuosius didžiai nustebino garsi menininkė Jūratė Buožienė, vakaro metu eksponavusi penkis savo dailiosios tekstilės darbus, skirtus poeto 300-ųjų gimimo metinių minėjimui: „Taip išreiškiu savo

pagarbą K. Donelaičiui, labai gilių, pamokančių kūrinų autoriui, – sakė menininkė, audinio dažymo būdą, kai išgaunami konkretūs vaizdai ir kontūrai, sugalvojusi prieš trisdešimt metų. J. Buožienė yra surengusi dešimt personalinių parodų (šiuo metu po Lietuvos sales keliauja paroda „Dingę prūsai“), jos darbai sulaukė pasisekimo Skandinavijoje, Šveicarijoje, Austrijoje, Anglijoje ir, žinoma, Šalčininkų rajone, Buikų kaime.

Kadangi renginys turėjo didžiulį pasisekimą, jį nutarta būtinai pakartoti rugpjūčio pabaigoje, ir jau tikrai nebesutrukdys nei jokie karščiai, nei škalvai. Ir koncertas bus ir paroda bus...

Auksė Skiparytė

Buikų naujakurė Rasa Žilytė-Šernienė skaito K. Donelaičio kūrybą

*Laimingas tas, kuris iš motinos iščių išėjo
su gerai sudarytu kūnu, bet tūkstantį kartų
laimingesnis tas, kuris iš čia išeina su gerai
išlavinta siela.*

(J. A. Komenskis*)

* Janas Amosas Komenskis (1592–1670) – čekų naujųjų laikų pedagogikos kūrėjas, rašytojas, visuomenės veikėjas.

Kristijono būrai

Ten ant kalno
Aukšti mūrai,
O pakalnėj
Triūsia būrai...

Vieni vargšai,
Kiti ponai.
Prie širdies mums
Kristijonas.

Nors seniai
Tatai jau buvo,
Nors ir skraido
Jau lėktuvai

Ir karietų
Nebėra,
O arklys –
Net prabanga...

Bet mes menam
Donelaitį,
Protestantišką
Dievaitį,

Už poetišką jo žodį,
Tautiškumo sodrų lobį,
Atvaizduotus kaimo būrus,
Už gamtos visą didumą.

Iš Tolminkiemio jis kilęs,
Iš Mažosios Lietuvos.
Trys šimtai suėjo metų
Jau nuo jo gimtos dienos.

Visa Europa išgirdo,
Tuomet kas tie būrai.
Kas nenaudėliai ir slunkiai,
Ašaros kam sūrios.

O pavasario linksmybės,
Kokie vasaros darbai.
Rudenio kokios gėrybės
Ir žiemos vargai.

Ačiū jam už lietuviybę,
Už poetišką jo žodį.
Už poemą Metų–
Pasaulinį lobį.

**Anicetas Kutrevičius
2014-01-06, Panevėžys**

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios superintendente, kunigo Adomo Šerno 130-osios gimimo metinės

Adomas Šernas kunigavo daugiau kaip 50 metų Papilio, Seirijų, Kauno, Nemunėlio Radviliškio parapijose, buvo pirmasis Lietuvos kariuomenės evangelikų kapelionas, sudaręs kariams evangelikams giesmynėlį. Vokietmečiu vykusiame Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinode 1942 metų birželio 25 dieną išrinktas superintendentu ir tas pareigas ėjo iki 1964 liepos 5 d. – prieš mirtį dvasininko įgaliojimus ir rūpestį Bažnyčios turtu perdavė vyriausiam iš dviejų Lietuvoje likusių reformatų kunigų – Povilui Jašinskiui.

Kunigas Adomas Šernas gimė 1884 metų gegužės 13 dieną (p. naują stilių – 25 d.) Biržų apskr. Nemunėlio Radviliškio parapijoje, Jasiškių kaime.

Tėvai – reformatai ūkininkai Elžbieta Žemaitytė (Dagienė) ir Martynas Šernai. Šeimoje augo du broliai Dagiai – Juozas ir Martynas – iš pirmos motinos santuokos ir keturios Šernų atžalos – dvi seserys: Elžbieta ir Marytė ir du broliai: Adomas ir jo jaunesnysis brolis, būsimasis signataras Jokūbas.

Vaikystę Adomas praleido gražioje Apaščios ir Nemunėlio upių pakrantėse, prie sienos su Latvija.

Skaityti lietuviškai berniuką iš giesmyno išmokė mama, o skaityti ir rašyti rusiškai, nupirkęs rusų kalbos elementorių, jį pamokė tėvas.

Sulaukęs devynerių metų Adomas pradėjo mokytis Nemunėlio Radviliškio pradinėje mokykloje, kur viskas buvo dėstoma rusų kalba, o tikybos mokė vargonininkas.

1898 metais tėvas jį nuvežė į Rygos klasikinę gimnaziją.

Baikęs tris klases ir gavęs Reformatų Bažnyčios sinodo stipendiją, Adomas Šernas mokslus tęsė Slucko reformatų išlaikomoje gimnazijoje, gyveno bendrabutyje. Baikęs 1905 metais įstojo į Dorpatą (Tartu) universiteto Teologijos filosofijos fakultetą.

Po baigimo 1913 metų kovo 24 dieną Adomas Šernas Vilniuje buvo pašventintas diakonu ir paskirtas superintendente kun. M. Jastžembskio priežiūron. Tų pačių metų birželio 23 dieną per Sinodą Vilniuje ordnuotas kunigu ir paskirtas Švobiškio

parapijos klebonu, kartu priskiriant aptarnauti Naujamiesčio parapiją bei Aukštelkų filiją. Nuo tada prasidėjo Adomo Šerno kunigystė Lietuvos reformatų parapijose.

Užėjus Pirmajam pasauliniam karui 1915 m. evakavosi į Rusiją, į tolimąjį Simbirską, iš kur aptarnavo visus Pavolgio srityje išsibarsčiusius Lietuvos tremtinius evangelikus – reformatus ir liuteronus.

1916–1917 metais M. Yčo rūpesčiu su P. Žemaičiu buvo paskirti Tatjanos komiteto įgaliotinais Mažosios Lietuvos belaisviams šelpti Simbirske ir kituose Pavolgio miestuose. 1917 metais per Švediją grįžo į Lietuvą, apsigyveno Papilyje, aptarnavo Papilio ir Švobiškio parapijas.

1917 metų rudenį Adomas Šernas buvo paskirtas įgaliotiniu Biržų ir Joniškėlio apskrityse kviesti atstovus į Vilniaus konferenciją, kurioje ir pats dalyvavo.

Kun. A. Šernas buvo Lietuvos patriotas ir Bažnyčiai atsidavęs sūnus, nuoširdžiai prisidėjo prie Lietuvos nepriklausomybės kūrimo.

1920 metais kun. A. Šernas paskiriamas kariuomenės kapelionu kariams evangelikams. Nuo 1922 m. jam priskiriama globoti ir nedidelė Salamiesčio parapija, taip pat teko rūpintis Kauno reformatų parapijos steigimu.

1923 metų rugpjūtį iš lenkų okupuoto Vilniaus krašto į Papilį sugrįžus superintendentui kun. Jonui Šepečiui, A. Šernas buvo perkeltas į gimtąją Nemunėlio Radviliškio parapiją.

Kunigaudamas ne tik gilinosi į teologinius dalykus, daug skaitė užsienio kalbomis, bet didelį dėmesį skyrė ir lietuvių kalbai. 1927 metais liepos 29 dieną gavo Lietuvos Respublikos švietimo ministerijos pažymėjimą, kuriuo A. Šernui pripažintas aukštesniosios mokyklos mokytojo vardas ir teisė mokyti ne tik tikybos, bet ir rusų, vokiečių ir prancūzų kalbų, istorijos, geografijos, matematikos, fizikos bei kitų gamtos mokslų.

1930 metais kun. Adomas Šernas paskiriamas į Biržų parapiją klebonu ir gimnazijos kapelionu.

Nuo 1934 metų birželio 25 d. Biržuose posėdžiavęs Sinodas kun. Adomą Šerną vėl išsiunčia į Kauną kariuomenės kapelionu kariams evangelikams ir paskiria dar aptarnauti Kėdainių reformatų parapiją. Nuo 1935 m. jam priskiriama ir Seirijų parapija. Kapelionu A. Šernas tarnavo iki 1940 metų pavasario, kada buvo atleistas dėl amžiaus. Iš

Seirijų parapijos vėl buvo perkeltas į Švobiškį, o 1941 m. – į Nemunėlio Radviliškio reformatų parapiją.

1942 metų birželio 25 d. Biržų Sinodas kunigą A. Šerną išrinko vyriausiuoju Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios dvasininku – superintendentu ir paliko toje pat Nemunėlio Radviliškio parapijoje.

Po Antrojo pasaulinio karo Lietuvoje liko tik keturi reformatų kunigai. Bažnyčios darbui Lietuvoje atgaivinti 1946 m. gegužės 27 d. sukviečiama „Sesija“ Biržuose, kurią organizavo ir jai pirmininkavo superintendantas kun. A. Šernas, išrenkamas Bažnyčios valdymo organas – Kolegija. Ir tik daugiau nei po dešimt metų sovietų valdžia leidžia sušaukti Sinodą.

1957 metų rugpjūčio 18 d. įvyko Jubiliejinis pirmasis pokarinis LERB Sinodas Biržuose, Konsistorijos vicepirmininku išrinktas superintendantas A. Šernas (pirmininku – pasaulietis Kostas Burbulyš). Mirus kunigui A. Balčiauskui, Lietuvos reformatus aptarnauja trys kunigai, vadovaujami superintendente Adomo Šerno.

Nuo 1929 metų A. Šernas pradėjo literatūrinį darbą. 1936 metais išleistas jo sulietuvintas *Heidelbergo katekizmas*, rengė naują reformatų *Giesmyną*, išversdamas giesmių žodžius iš svetimų kalbų, pats kūrė tekstus. 1938 metais išėjo giesmynėlis kariams *Karys evangelikas*. Suredaguoto ir parengto spaudai *Giesmyno* leidyba dėl įvairių sunkumų užsitęsė iki Antrojo pasaulinio karo. 1942 metais 639 puslapių *Giesmynas* su 388 giesmėmis ir maldomis pagaliau išvydo dienos šviesą. *Giesmyne* tilpo ir kelios A. Šerno sukurtos giesmės, pvz. 52, 126, 137, 148 ir kt.

Adomas Šernas buvo parengęs jaunimui ir moksleiviams skirtą 300 giesmių giesmyną, kuris, deja, liko neišspausdintas. Nepavyko jam išspausdinti ir iš senosios graikų kalbos versto *Naujojo Testamento* bei iš hebrajų kalbos išverstos *S. Testamento Psalmių knygos*. Liko nemažai neišspausdintų eilėraščių ir tekstų chorui ir solo su akompanimentu.

Sovietų Sąjungoje religinė laisvė buvo oficialiai pripažįstama, tačiau

Kun. Povilas Jašinskas, superintendantas Adomas Šernas ir kun. Mykolas Frankas

iš tikrųjų tai buvo pirmoji valstybė, pasistengusi su šaknimis išrauti Dievo Žodį ir viską, kas su juo susiję, iš visuomenės sąmonės.

1958 metais buvo įkurta pasaulinė „Krikščionių taikos konferencija“ (CPC) su pagrindine būstine Prahoje. Šios organizacijos tikslas buvo remti Sovietų Sąjungos vykdomą „taikią politiką“.

A. Šernas buvo įtrauktas į jos veiklą, dalyvavo krikščionių kongresuose, sakydamas pamokslus pamindavo ir taikos gynimo svarbą.

Praūžus karo audroms, jam parūpo sutvarkyti Nemunėlio Radviliškio bažnyčią, pats su dalgiu nušienau-

davo šventorių. Kai vargonininkė išvyko, ir vargonėliais per pamaldas pagrodavo.

Superintendantas kunigas A. Šernas mirė 1965 metų sausio 6 dieną. Amžinam poilsiui atgulė šalia savo seserų ir brolio – Nepriklausomybės Akto signataro Jokūbo Šerno – Nemunėlio Radviliškio kapinėse.

Parengta pagal straipsnius:
 „Mūsų Sparnai“,
 Nr. 17, 1964; Nr.18, 1965;
 „Sėjėjas“, Nr.9, 1994;
 „Vilniaus reformatų žinios“,
 Nr. 9(21), 2000

Ką krikščionybė gali pasiūlyti ateistui?

Tokiu pavadinimu LELB žurnale „Liuteronų balsas“ Nr. 3, 2014, buvo atspausdintas interviu su prof. dr. Werner Gitt, balandžio 8-14 d. viešėjusiu Lietuvoje ir skaičiusiu paskaitas Vilniaus ir Kauno universitetuose.

W.Gitt gyvena Vokietijoje, baigęs inžinierinius mokslus. Jo gimtasis kaimas yra Raineckas, Rytprūsijoje, 20 km nuo Lietuvos sienos.

Spausdiname keletą jo atsakymų į žurnalistės Gintarės Roličiūtės klausimus:

Kokios Jūsų mintys apie neseniai nuskambėjusius Romos katalikų popiežiaus Pranciškaus ekumeninius siekius suvienyti krikščionybę?

W.Gitt: Kiekvienas siekis, nukreiptas į taikų katalikų ir protestantų sugyvenimą, yra labai sveikintinas. Dėl ryškių mokymo skirtumų tokia sąjunga ar net suvienijimas į vieną Bažnyčią, mano galva, yra neįmanomas ir taip pat neturėtų būti pagėdautinas.

Internetu gausu pakankamai bauginančios informacijos apie slaptą visuomenės elitą, Masonų ir Illuminati organizacijas, manipuliuojančius politika, žiniasklaidą, pramogų industrija ir taip pavergiančius žmones. Kokia Jūsų nuomonė apie visa tai? Ar verta sunerimti?

W.Gitt: Mes gyvename puolusiame pasaulyje su daugybe klaidingų idėjų ir ideologijų. Ir viso to bus pilna iki pat Jėzaus atėjimo. Guosdamas savo mokinius Jėzus sakė: „Pasaulyje jūs turite priespaudą, bet būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį“ /Jn 16,33/. Tuo Jis norėjo pasakyti, kad, net jeigu kai kurios tendencijos šiame pasaulyje mus baugina ar net

verčia elgtis ne pagal įsitikinimą, visgi Jis yra Stiprusis, kuris mus neša ir išlaiko: „Jos (manosios avys) nepražus per amžius, ir niekas negali jų išplėsti iš mano Tėvo rankos“ /Jn 10,28/.

Iš „Liuteronų balsas“ Nr. 3, 2014

Illuminati – ar jie tikrai pavojingi? Kas jie?

„Illuminati“ pavadinimas reiškia „dvasiškai apšviesti“. Judėjimui esą priklausantys žmonės, tarp kurių daug šio pasaulio galingųjų ir pramogų pasaulio žvaigždžių, yra įsitikinę, kad jie – elitinė rasė, išmintingieji. Šie žmonės tiki, kad per meditaciją, kuri sujungia ne tik su Dievu, bet ir su visa Visata, galima pasiekti aukštesnio sąmoningumo būseną.

„Illuminati“ nariai nušvitimo siekia naudodamiesi paranormaliomis galiomis, kad įgytų turto ir galios.

XVIII amžiuje „Illuminati“ veiklą pradėjo jėzuitų kunigai. Vėliau buvo suburta Penkių vyrų (penki vyrai – penki pentagramos kampai) taryba „Senovės ir Bavarijos apšviestieji aiškiaregiai“. Liuciferiškųjų masonų veiklą gaubia misticizmo ir Rytų dvasinių disciplinų šydas. „Illuminati“ siekia, kad pasaulį valdytų valdovas, nors nėra vieningos nuomonės, kas jis yra. Manoma, kad „Illuminati“ pasinaudodama savo galiomis paskatino pasaulinį valdymą, religinę etiką ir centralizuotą pasaulio ekonomikos valdymą. Manoma, kad tokios pasaulinės organizacijos kaip Jungtinės Tautos, Tarptautinis Valiutos fondas, Pasaulinis bankas yra „Illuminati“ mechanizmo sraigteliai. „Illuminati“ tikslas – manipuliacijomis ir kontrole išplauti

lengvatikių masėms smegenis. Jie naudojami spauda, švietimo sistema ir politinė valdžia.

Illuminati doktrinos susideda iš masonų paslapčių (Liuciferio doktrina), Islamo misticizmo (sufizmas) ir Jėzuitų dvasinės disciplinos (Hatha Joga). „Illuminati“ judėjimas turi keletą sutartinių ženklų. Vienas iš populiariausių – skaičiaus 666 kombinacija pirštais (nykštys bei pirmasis pirštas sudaro šešeto skritulį, o vidurinis pirštas užbaigia šešetą, kitu du pirštai tai atkartoja ir taip gaunasi 3 šešetai).

Jeigu „Illuminati“ sąmokslas iš tiesų egzistuoja – tai jis yra Šėtono įrankis konflikte su Dievu. Tokiu atveju „Illuminati“ laukia toks pat likimas kaip ir jų valdovo Šėtono, koks aprašytas Jono apreiškime: jis bus įmestas į ugnies ežerą ir kankinamas dieną ir naktį, ir per amžius.

Iš www.priekavos.lt

I N F O R M A C I J A

Birželio 1 d. Vilniuje pirmą kartą įvyko ekumeninė šventinė eiseną „Šeima – gyvybės lopšys“, kurią drauge organizavo Ortodoksų, Katalikų, Evangelikų liuteronių ir Evangelikų reformatų Bažnyčios.

Birželio 7 d. Vilniuje, Liuteronų bažnyčioje, vyko tradicinė Lietuvos evangelišku bažnytinių chorų ir ansamblių Giesmių šventė – 2014, kartu paminint kunigo Kristijono Donelaičio 300-ųjų gimimo metinių ir LELB vyskupo Jono Viktoro Kalvano senj. 100-ąsias gimimo metinių sukaktį. Chorai giedojo Donelaičio laikų ar to laikotarpio dvasią atspindinčias giesmes. Tarp giesmių Nidos, Rusnės, Juodkrantės parapijų kunigas Jonas Liorančas paskaitė ištrauką iš K. Donelaičio poemos „Metai“.

Birželio 8 d. Vilniaus ev. reformatų parapija šventė Sekminės su Viešpaties Vakariene ir Konfirmacija. Krikščionių tikėjimą reformatų

išpažinime patvirtino trys jaunuolės: Gertrūda, Rūta ir Vita. Po pamaldų parapijiečius ir svečius įstabiu koncertu pradžiugino vargonininkės Rasos Žilytės-Šernienės į darnų ansamblį suburti parapijiečiai Auksė Tamariūnienė (violončelė), Zigmas Klimaševskis (sintezatorius), Damian Finer (gitara). Prie jų prisijungė jaunas violončelininkas Julius Jonušas, ir po bažnyčios skliautais nuskambėjo keletas trio dviem violončelėms ir pianinui. Pabaigai ansamblis akompanavo jaunajai solistei Mirgai Liudvikai Liekytei. Po jų koncertavo Birutė (pianinas) ir Henrikas (baritonas) Barauskai, savo pasirodymą paskyrę jaunosioms konfirmantėms – Gertrūdai, Rūtai, Vitai. Po nepaprastai jautriai, švelniai sudainuotos dainos Edelweiss, Henrikas įteikė jaunuolėms po baltą, trapią gėlę. Pasibaigus šventei bažnyčioje, visi buvo pakviesti į parapijos namus agapei.

Nuotraukoje antras iš kairės kun. Uwe Hecht

Birželio 8 d. Vilniaus liuteronų bažnyčioje Sekminių pamaldose dalyvavo svečiai iš Vokietijos, tarp kurių ir geras mūsų pažįstamas kunigas Uwe Hecht, pamokslavęs reformatų bažnyčiose Vilniuje, Kaune prieš daugiau nei dvi dešimtys metų, kai buvome tik pradėję atkurti parapijas, kai neturėjome savų kunigų, kai džiaugėmės vokiečių dvasine ir materialia pagalba.

DIEVO ŽODIS

Iš Liudos Danauskienės „Mano mintys“

Todėl mes ir dėkojame be paliovos Dievui, kad jūs priėmėte mūsų skelbiamą Dievo Žodį ne kaip žmogaus žodį, bet tokį, koks jis tikrumoje yra, kaip Dievo Žodį, kuris jumyse veikia, kurie tikite /1 Tes 2,13/.

Dievo Žodis pasiekia mus žmogaus žodžio formoje. Juk žmonės yra biblinių knygų užrašytojai, žmonės sako pamokslus, skelbia tikėjimo išpažinimą, moko melstis Dievui ar kitokiu būdu skelbia dieviškąją Tiesą, Dievo Žodį.

Reikia norėti ir mokėti už tų žmonių pamatyti Dievą, jų žodžiuose išgirsti Dievo Žodį, nes tai yra vienintelis kelias pas Dievą ir tikėjimą.

Tikėjimas gimsta besiklausant Dievo Žodžio, o Dievo pažinimas atsiranda Dievo Žodžio priėmimo dėka. Tada atsiveria akys, širdyje pabunda tikėjimas, Dievo Žodis pradeda veikti mumyse.

Norint, kad Žodis veiktų efektyviai, reikia pripažinti jo autoritetą,

didybę, šventumą, dievišką kilmę. Be šių sąlygų galima metų metais skaityti Bibliją, klausyti pamokslų, bet širdis bus tuščia. Tuščia todėl, kad žmogus girdėjo tik žmogaus žodį, o Bibliją manė esant pasaulinės literatūros dalimi.

Dievo Žodį, žmonių skelbiamą, priimama įvairiai.

Kiekvienoje kartoje, kiekvienoje visuomenės grupėje atsiranda tokių, kurie pamokslų dėka atranda Dievo Žodžio branduolį, kurie žmogaus žodžio formoje, jiems skelbiamame žodyje išgirsta dievišką turinį. Juose Žodis veikia efektyviai, pakeičia jų širdis ir gyvenimus, sukuria tikėjimo realybę.

Taip buvo tesalonikiečių surinkime, taip yra ir mūsų surinkimuose.

Todėl kartu su apaštalu dėkokime be paliovos, kad ir mums Dievo Žodis yra ne tik svarbiausias, bet ir veikia mumyse.

Liuda Danauskienė, 2000 m.

Sveikiname

seniūnę,
buvusią Vilniaus ev. reformatų parapijos pirmininkę
IRENĄ JANUŠEVIČIŪTĘ-PETRYLIENĘ
70-ies metų sukaktuvių proga.

*Akimirka kiekviena – Dievo dovana,
Man duota šiandien, kaip gyventi.
Ir kaip aš nugyvensiu ją,
Taip sekančią akimirką ją lemsiu.*

Alfonsas Vaičiulis

*Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba
linki Irenai sveikatos, energijos,
Viešpaties palaimos ir globos!*

*Buvusi Vilniaus
parapijietė
**MARYTĖ
KRASIUKĖNAITĖ-
JASIUKĖNIENĖ,**
dabar gyvenanti
dukros Rasos šeimoje
Detmolde, Vokietija,
siunčia sveikinimus
visiems,
kurie ją pažinojo ir
prisimena.*

Leidinio spaudos rėmėjas

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585
mob.tel.: +370 655 24403
Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius
tel.: +370 5 2639004
mob.tel.: +370 652 11944
www.klion.lt

LAIDA EVANGELIKAMS
„KELIAS“

Per „LRT Kultūra“ –
kiekvieną šeštadienį
10.30 val.
Laidos autorė
Ina Drašutienė,
mob. tel. +370 686 59625,
el.paštas: inadra@takas.lt

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Pylimo 20-13, Vilnius,
Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
el.paštas: dalija@mail.lt

Parengė Dalija Gudliauskienė,
tel. 8 685 74 951

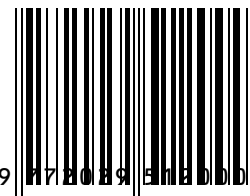
Redagavo, spausdino

Raimondas Natka,
Danutė Kavaliauskienė,
Damian Finer

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
savo nuožiūra

Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.